

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 15 września 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację A. C. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 września 2010 r., którym – po ponownym rozpoznaniu sprawy – Sąd ten oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 7 lutego 2003 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy wobec nieustalenia, że skarżący uległ takiemu wypadkowi.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 379 pkt 6 k.p.c. „przez przyjęcie, że wyrok w sprawie o roszczenie, do którego rozpatrzenia jest właściwy sąd okręgowy bez względu na wartość przedmiotu sporu, może zostać oparty o wyrok sądu rejonowego”; art. 378 § 1 k.p.c. „przez błędne przyjęcie, że wyrok Sądu Rejonowego z dnia 21 października 2009 r., wydany został w składzie zgodnym z przepisami prawa” oraz

art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 2 k.p.c., ze względu na brak należytego umocowania pełnomocnika organu rentowego w sprawie przed Sądem Okręgowym. Skarżący wskazał także na naruszenie art. 382 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. „przez zdyskwalifikowanie dowodu z pisma Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń na Życie S.A. z dnia 16 września 2002 r.”. W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego zarzucił błędną wykładnię art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz.144, ze zm.) i art. 6 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy, twierdząc, że zdarzenie z dnia 30 listopada 2001 r. spełnia wymagania określone w tym przepisie, „zwłaszcza warunek wywołania przyczyną zewnętrzną, gdyż wystąpiło jako skutek opuszczania miejsca pracy umiejscowionego na wysokości”.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zawartych w pytaniu, „czy związanie innym wyrokiem zachodzi również wtedy, gdy przedmiotem rozstrzygnięcia w nowej sprawie jest inne roszczenie, niż to, które było przedmiotem rozstrzygnięcia w prawomocnym orzeczeniu”. Podniósł, że przed Sądem Rejonowym w sprawie /.../ przedmiotem rozstrzygnięcia było roszczenie o wysokość świadczenia rehabilitacyjnego i jednorazowe odszkodowanie, a w sprawie przed Sądem Okręgowym /.../ roszczenie o rentę z powodu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Postawił także pytanie, „czy związanie prawomocnym wyrokiem dotyczy również sytuacji, gdy wyrok ten zapadł w postępowaniu dotkniętym nieważnością, jak to występuje w rozpatrywanej sprawie” i stwierdził, że „wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 września 2010 r., jak też wydany na skutek apelacji od tego wyroku wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 15 września 2011 r., „są oparte o wyrok Sądu Rejonowego z dnia 21 października 2009 r., a postępowanie zakończone tym wyrokiem dotknięte jest nieważnością, gdyż było prowadzone przez sąd w składzie niezgodnym z przepisami prawa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W sprawie objętej skargą kasacyjną żadna z tych okoliczności nie zachodzi.

Sąd Okręgowy, który w toku ponownego rozpoznania sprawy przeprowadził dowód z przesłuchania świadków, tylko odniósł się do ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy, ustalając, że żadna z osób przesłuchanych także w tamtym postępowaniu nie potwierdziła, iż ubezpieczony uległ wypadkowi w dniu 30 listopada 2001 r. Niemniej ugruntowany jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) zapadłego między tymi samymi stronami w innej sprawie o innym przedmiocie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z ustaleniami i ocenami dokonanyymi w sprawie już osądzonej. Jest to skutek pozytywny (materialny) powagi rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2010 r., II PK 249/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 225, z dnia 20 maja 2004 r., II UK 403/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 44, z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/2005, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 98 oraz z dnia 6 marca 2008 r., II UK 144/07, z dnia 23 czerwca 2009 r., II PK 302/08, z dnia 4 marca 2008 r., IV CSK 441/07 i z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 249/10, niepublikowane).

W orzecznictwie wyraźnie rozgranicza się zakres i skutki przewidziane w art. 365 § 1 k.p.c. od skutków powagi rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), o której wystąpieniu decyduje tożsamość stron, tożsamość podstawy faktycznej i tożsamość podstawy prawnej rozstrzygnięcia (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2007 r., II UZP 2/07, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 354, z dnia 21 września 2004 r., II UZP 8/04, OSNP 2005 nr 5, poz. 68, z dnia 6 maja 1976 r., III PZP 2/76, OSNCP 1976 nr 11, poz. 239 i wyroki z dnia 15 lipca 1998 r., II UKN 129/98, OSNAPiUS 1999 nr 13, poz. 437, z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371 oraz z dnia 13 kwietnia 2007 r., I CSK 479/06, z

dnia 16 lipca 2009 r., I CSK 456/08, z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06 i z dnia 6 marca 2008 r., II UK 144/07, niepublikowane, jak też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1998 r., II UKN 373/98, OSNAPiUS 1999 nr 21, poz. 702 i z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529).

Nieważność wyroku Sądu Rejonowego z dnia 21 października 2009 r. wykracza poza zakres niniejszej skargi kasacyjnej.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).